

I will keep on walking the road less traveled, skriver Wolf, vel hjemme fra et uforglemmelig opphold på en fjellgård i Pyreneene, et magisk sted hvor skiftningene i været skjedde like fort som skiftningene i sinnet.

Vel heime igjen etter ett uforglemmelig opphold i Pyreneene, er det atter en gang mangt og mye som skal fordøyes og integreres. Møte med mennesker og natur har satt spor. Spor som for alltid vil være en del av den helheten jeg er. Det er ikke sikkert at jeg vil se sporene hele tiden på min veg, men de er der, og ettvert framtidig "arkeologisk dypdykk" vil tydeliggjøre sporene, for de er der.

Tårer og latter har revet ned forsvarsverker, kamper mot demoner og motstander har hentet fram glemte erfaringer og tapte sjelebitar. Frykt og latter, kjærlighet og kamp, lys og mørke har vært erfaringer og materiale for bygging og forsterking av fundament. Fundamentet som ligger i vår egen indre ild, vår egen guddommelighet.

Å bli kjent med sin egen guddommelighet er å bli kjent med sin indre forankring. Forankringen til altet, til helheten som vi er en del av.

**Denne forankringen ligger der hos oss alle, gjemt bak alle de "lag" vi har tillatt lagt på oss fra den dagen vi ankom nakne til vår jord. Ankomstdagen var vi ennå så godt som upåvirket av alt rundt oss, men på vår veg gjennom livet har familie, slekt, venner, skole, samfunn og alt annet rundt oss påvirket oss, bevisst og ubevisst.**

Ankomstdagen var vi også fortsatt i kontakt med vår egen guddommelighet, vår og alles kilde til visdom. Det å være i kontakt med sin egen guddommelighet er å være en del av altet, Moder Jord, universet. Enkelt sagt en liten del av helheten. Så liten del, men samtidig så ufattelig fantastisk stort. Sammen med tromma, fløyta, naturen og stillheten har jeg kunnet være en del av dette.

**Høyt oppe i Pyrene-fjellene på fransk side, på en ensom avsidesliggende steingård fra tidlig 1700-tall ble tiden tilbrakt. Et magisk sted, hvor skiftningene i været skjedde like fort som skiftningene i sinnet. Ene dagen var det sol og som full sommer, den neste var mørk og tung, så ble alt lyst opp igjen av ett formidabelt snøfall, som raskt smeltet bort å ga ny sommer, nytt liv og ny næring til Moder Jord. Og slik er livet, det er veksling mellom lys og det er mørke.**

Det er dette som skaper bevegelse i våre liv, det er i mørket finner vi motstand og frykt, og i lyset finner vi kjærlighet og fred, og det er i dynamikken mellom dette vi finner det guddommelige i oss sjøl, det er der vi finner forankringen til livet.

Slik jeg ser det er det dessverre altfor mange åndelege retninger i dag som kun har fokus på lyset, og de overser skyggen, men den er der og vil alltid være der fordi den er en like stor del av helheten som lyset. Og det er i rommet og vekslingen mellom lys og mørke vi finner bevegelsen og den skapende kraften i våre liv.

Innledningsvis skrev jeg at forankringen, eller det guddommelige i oss sjøl ligger gjemt bak alle lag vi har valgt å ta på oss. Jeg skriver valgt, fordi vi alle har muligheten til å velge. Vi kan ikke velge hva andre gjør med eller mot oss, men vi kan velge hva vi sjøl gjør og ikke minst hvordan vi håndterer det andre gjør ifht til oss. På samme måte har vi valgt fremskrittet som har ført oss lenger og lenger vekk i fra vårt opphav Moder Jord og vår egen guddommelighet. Jeg husker ikke helt, men jeg mener at jeg en gang skrev noe på sonen omtrent som slik:

For lenge siden levde menneskene i harmoni og gjensidig respekt med naturen og Moder Jord. De gjorde det fordi de forstod Moder Jord's språk, det universelle språket, og de respekterte det, men det er lenge siden. Ettersom utviklingen har gått sin skjeve gang har dette språket blitt glemt av de aller fleste mennesker. Vi må igjen lytte til Moder Jord og det guddommelige i oss sjøl, og det flotte med det er at dette er ett språk vi ikke behøver å lære, for som en del av den store helheten er vi født med det, vi har det i oss. Vi må bare finne det igjen bak alle lag vi er pakket inn i.

**Det hele er ett finjustert samspill som vi huske at vi er en del av. Dette slo meg sterkt en dag jeg var på ridetur oppe i fjellene. I ulendt terreng med mye løs stein, skrenter og kløfter var samspillet av ytterste viktighet. For at dette skulle bli en opplevelse jeg kunne hente visdom fra, var samspillet mellom hesten, naturen og meg avgjørende.**

Kommunikasjonen mellom oss involverte fungerte bra og førte meg inn i en tilstand av enhet og frihet. I enhet med alt og med en frihet til å være den lille del av enheten. Det var mye motstand og frykt på turen ved å måtte møte dype kløfte, bratte fjellskjær, snirklete og kronglete stier, men samspillet mellom dette og kjærligheten til naturen og gleden over å være en del av den, skapte den nødvendige bevegelsen som trygt førte meg både til topps og "heim" igjen.

Den lysebrune hesten med sin flagrende hvite man het Oxytane og ble en god venn og ledsager. Og slik er det daglige livet også, fullt besatt med kløfter og skjær, men også gode ledsagere, og samspillet mellom alt hjelper deg videre fram på vegen.

Samspeilet så jeg også tydelig mens jeg satt på ei fjellskrent og skuet utover fjellene. Rovfuglene (som var for langt unna til at jeg kunne se hva det var) og deres samspill med vinden var en fryd for både øye og sinn. Noen ganger seilte de med, andre ganger benyttet motstanden i vinden for å endre retning og komme dit de ville. Akkurat som vi trenger motstand for å skape bevegelse i våre liv.

Det er egentlig ikke lenge siden at de moderne hjelpemidler vi i dag tar som en selvfølge ikke eksisterte. I de dager, hvis du hadde behov for vann så gikk du til elva, bekken eller kilden. Hadde du behov for mat, så dyrket du, sankt eller jakta, og hadde du behov for varme, ja da tente du bål. Alt ble hentet fra kilden. På samme måte kan vi hente det vi trenger for å bli hele i vår indre kilde, vår egen guddommelighet. Lett er det ikke og veldig ofte trenger vi hjelp for å få det til, vi trenger hjelp for å møte frykten og alt vi har motstand mot. Men tar vi skrittet er belønningen stor.

Moderne hjelpemidler er lettvinne og gode å ha. Det er lettvinne og bare kneppe på en bryter og umiddelbart ha lys. Det er lettvinne og deilig og skru op varmen noen grader en kald dag bare ved å justere litt på en bryter på veggen. Det er lettvinne å kunne sende en e-post til en venn hundrevis av kilometer unna.

Men etterspørselen etter komfort og enkelthet har gjort noe med oss mennesker som vi fullt ut ikke har forstått, og ganske sikkert ikke forventet.

Denne etterspørselen har separert oss fra det naturlige liv og vår tilhørighet i naturen og dens evige kretsløp. Vi er separert fra den indre kilden til visdom, det guddommelige i oss sjøl som er den del av den store helheten. Vi er nå kun fragmenter av vår egen helhet.

Vi behøver ikke lenger flammer fra ilden. Borte er dagen da vi måtte krype ut av skinnfellen for å legge mer ved på bålet for å holde varmen. Borte er dagen da vi måtte hente å bære vann til matstell og vask. Det vi gjorde med disse aktivitetene tjente ett langt høyere formål enn bare det å være en aktivitet.: de var også en konstant påminner om vår finjusterte forbindelse og samhörighet med naturen og om hvor avhengige vi var av den for å overleve.

På samme måte er vi avhengige av forbindelsen til den indre flammen i oss, livskraften og visdommen som finnes i vår egen guddommelige del av helheten, for at vi skal kunne leve og utføre de oppgavene vi er ment til.

Tenk, når du planta og høsta hver tomat, plukket og samla hvert eneste bær, sopp eller planter, eller da du brukte hele dagen eller flere på å spore en hjort eller elg for å ha til mat, når du ser dette, blir ditt slektskap og din forbindelse til naturen opplagt. Denne forbindelsen kunne jeg også regelrett smake på og være en del av gjennom hele oppholdet ved at all mat var økologisk, og grønnsaker er ikke bare grønnsaker, det er helt klart. Det var den rene gastronomiske nytelse å kjenne smaken av mat som er dyrket frem i kjærlighetens, og ikke kapitalismens ånd.

**Selv om vi i dag er noenlunde klar over at maten vi kjøper i butikken og oppbevarer i kjøleskap og fryser kommer fra naturen og jorda, er det allikevel langt unna bevisstheten vi ville hatt til naturen og det indre enn om vi hadde plantet, plukka og jakta sjøl.**

Dette har skapt en avstand mellom oss og kilden til våre basisbehov. Kilden er Moder Jord og vårt indre, og avstanden og separasjonen fra dette skaper store problemer, individuelt og globalt.

Det å overleve handler ikke bare om tilstanden til kroppen som ett fysisk legeme, det handler like mye om tilstanden til tanke, sjel og ånd. Alle disse sidene av mennesket trenger næring og er uløselig forbundet med hverandre. Næringen kommer fra vår forankring til Moder Jord og sist men ikke minst det guddommelige i oss sjøl

De globale konsekvenser det får når menneskeheten mister forbindelsen med Moder Jord og det guddommelige, er potensielt katastrofal.

Dette bringer meg til invitasjonen fra naturen og den indre ilden. Dette er en invitasjon som kommer daglig, sjøl om det kan gå lang tid mellom hver gang vi hører den. Men for hver gang vi hører den og lytter til den, så blir forbindelsen til helheten sterkere og vi kommer nærmere det guddommelige.

Der venter en stille fullendthet som kan omfavne deg med ærefrykt og kraft. Det er det guddommelige i deg sjøl i synkronitet med naturen og Moder Jord. Det kan være de stille bevegelser av høye strå som rolig svaier i en mild bris. Det kan være den så vidt hørbare klukkingen fra det livgivende vannet som bukter seg i en bekk eller elv. Det kan være en praktfull solnedgang idet Moder Jord foretar nok en runde i sitt evige kretsløp.

Eller som jeg opplevde siste dagen. Hver eneste kveld/natt hørte jeg og skimtet noen svarte skygger utenfor steinhuset. Det var villsvinene som "herjet" ute på jakt etter mat. Villsvinene er nattdyr og mine turer i naturen på dagtid lot meg ikke stifte bekjentskap med dem og jeg synes det var synd at jeg ikke kunne se dem skikkelig.

Så siste dagen, jeg sitter på huk i skogkanten foran en gammel skogsveg. Det nærmer seg avreise og jeg har en stille stund hvor jeg ydmykt takker for alle opplevelser og all visdom jeg har fått ta del i. Da blir jeg var noe og titter opp, og der ut fra skogkanten kommer det en stor villsvinhann og stiller seg midt på skogsvegen i fullt dagslys.

Stille beskuer vi hverandre, dette nattens vesen og jeg. Lenge har vi øyekontakt, den er ca 11-12 meter fra meg, vi er begge rolige med gjensidig respekt for hverandre. Etter ei stund reiser jeg meg sakte opp og fryder meg over opplevelsen. Da sier villsvinet takk for seg og rusler stille inn i skogen igjen, mens den sender ett fornøyet grynt som avskjed.

En fantastisk avslutning på et fantastisk opphold. Det er slike ting som venter deg når du lytter til invitasjonen og er ett øyeblikk i forbindelse med det guddommelige og Moder Jord.

For øyeblikket er jeg fylt opp på langs og på tvers, innvendig og utvendig,

I will keep on walking the road less traveled.

Wolf